

สมรักมิได้หยุดยั้งแต่เพียงนั้น ความชิงชังริษยาที่เกิดขึ้น ทำให้เธอกระหายที่จะทำร้ายเอมอมรให้ถึงที่สุด เธอหันไปคุยกับเพ็ญระพี ผู้ซึ่งรับฟังด้วยความรู้สึกคับข้องใจ หวนนึกถึงความสนอกสนใจที่ชลิตมีต่อเอมอมรเป็นพิเศษเมื่อครั้งที่เธอแนะนำให้ทั้งสองรู้จักกันใหม่ ๆ ในตอนนั้นเธอเพียงแต่เข้าใจว่ามันเป็นไปเพราะความคล่องกะล่อน ช่างเล่นของฝ่ายชายเท่านั้นมิใช่เรื่องอื่น

เธอทั้งโกรธและหงุดหงิด จึงมาระบายเอากับคมกริช ผู้ซึ่งรับฟังอย่างเคร่งขรึม

“เพ็ญอย่าเพิ่งตีโพยตีพายสรุปเองง่ายๆ อย่างนั้นซิ เพ็ญฟังสมรักแต่เพียงข้างเดียว ยังไม่ได้ให้โอกาสเอมพูดบ้างเลย พี่ไม่คิดว่าเอมจะเป็นคนเหลวไหลอย่างนั้น”

“อี พี่คมก็เห็นว่าเอมดีเสมอละ คนอย่างเอมไม่เคยทำอะไรเสียหายหรอก ในสายตาของพี่คม มีแต่เพ็ญเท่านั้นที่เป็นคนไม่ดี” เธอพรั่งพรูความอัดอั้นออกมา

ชายหนุ่มถอนใจ อดรู้สึกเอือมระอาไม่ได้ “ไม่ใช่อย่างนั้นหรอก พี่เพียงแต่อยากให้เพ็ญให้ความยุติธรรมกับเอมบ้างเท่านั้น”

“ก็ได้ค่ะ ถ้างั้นพี่คมจะไปกับเพ็ญไหมล่ะ ไปถามเอมให้รู้เรื่องราวกันไปเลย ว่าที่สมรักมาพูดว่า สองคนนั้นแอบมีอะไรๆ กันนั้น เป็นเรื่องจริงหรือเปล่า จริงหรือไม่จริงที่เขารู้จักกันมาก่อนแล้วไม่บอกเรา แต่ปกปิดเราไว้ตลอดเวลา”

“พี่ว่าไม่จำเป็นที่จะต้องทำถึงขนาดนั้นหรอกนะ”

เพ็ญระพีผุดลุกขึ้นยืนอย่างโกรธ “พี่คมกลัวว่าจะได้ความจริงใช่ไหม พี่คมรักเขา แคร่เขา พยายามที่จะปกป้องเขาตลอดมา”

“เพ็ญ...” ชายหนุ่มเรียกอย่างเตื่อน

เพ็ญระพีหันขวับ ปรกตาวาววับ

“ก็หรือไม่จริงละคะ พี่คมจะปฏิเสธหรือว่าไม่ได้รักเอม พี่คมรักเกิดทูนบูชาเขายิ่งกว่าเพ็ญ พี่คมกลัวจะรู้ความจริงว่าแท้จริงแล้วเขาไม่ใช่คนดี คนดี ๆ คงทำเรื่องอย่างนี้ไม่ได้หรอกค่ะ”

เขาอ่อนใจเอือมระอาความเจ้าอารมณ์คือร้อนของเธอมากกว่าอย่างอื่น รู้อยู่แก่ใจว่าที่เพ็ญระพีมีอคติต่อเอมอมรมากมายเช่นนี้ ส่วนหนึ่งเป็นเพราะเขา และอีกส่วนหนึ่งก็เป็นเพราะชลิต

เพ็ญระพีไม่เคยคิดมาก่อนว่าจะพ่ายแพ้เอมอมรในเรื่องชลิต เธอหลงโกรธสมรัก ที่ใช้ความ ‘ง่าย’ ดึงชลิตไปจากเธอ แต่ว่าในที่สุดสมรักก็ตกที่นั่งผิดหวังเหมือนกัน เพราะคนที่ชลิตรักจริงจึ่งถึงกับลงมือชกต่อยคนอื่นด้วยความหึงหวงก็คือเอมอมร สาวสงบเสงี่ยมผู้ซึ่งกระทำตนห่างเหินจากชลิต ทำให้ผู้อื่นเข้าใจผิดมาตลอดเวลา

“พี่คมจะไปหาเอมกับเพ็ญไหม”

ชายหนุ่มจำต้องลุกขึ้น “ไปก็ไป”

ดังนั้นเพ็ญระพีจึงตรงรี่ไปหาเอมอมรโดยมีคมกริชเป็นของขวัญ
ทำที่ของทั้งสองทำให้หญิงสาวผู้เป็นเป้าหมายหัวใจ

เพ็ญระพีทำสีหน้าปึ้งปึ้งมีนตึง คมกริชเงียบขรึมแม้สายตาจะ
บอกเยื่อใย นับจากคืนติดกับเพ็ญระพี เขาก็จำเป็นต้องห่างหายจากเธอ
เมื่อมาในคราวนี้ เขาเห็นเธอซุบซิดลง อยากจะทักถามแต่ก็ไม่กล้า
เพ็ญระพีกำลังระแวงแคลงใจ และเขาเองก็บอกตัวเองให้เลิกกังวลลาทร
ในตัวเธอได้แล้วในเมื่อเธอก็ไม่เคยมีเขาอยู่ในสายตา ไม่เคยเห็น
คุณค่าทางจิตใจที่เขาให้แก่เธอ

เธอถามงงๆ “เป็นยังไง มีอะไรกันหรือ”

เพ็ญระพีอดประศดประชันไม่ได้ “ไม่ได้มานานแล้ว กลัวว่าพี่คม
จะคิดถึงคนบ้านนี้เราก็เลยพามา”

หญิงสาวเห็นคมกริชมองเพ็ญระพีอย่างอ่อนนอกอ่อนใจ ก่อนจะ
หันมาถามขรึมๆ “เอมเป็นยังไงบ้าง หน้าตาดูยังกับกำลังไม่สบาย”

เธอยังไม่ทันจะตอบ เพ็ญระพีก็พูดว่า “หน้าซีดเขียว ไม่สบาย
เป็นโรคหัวใจละมัง” เธอมองค้อนคนรัก “ตอนนี้รู้สึกวุ่นวาย กำลัง
เป็นโรคนี้กันทั้งนั้น”

เอมอมรขยับตัวอย่างอีตัดใจ จู่ๆ คนทั้งคู่ก็มาทำที่ท่าแปลก
ประหลาด พุดจาประศดประชันโกรธเคืองกันตรงหน้า เธอหันไปยก
เครื่องดื่มมาเลี้ยง เพ็ญระพีปรายตามองอย่างไม่สนใจ แล้วในที่สุดก็พุด
ออกมาตรงจุด

“รู้ไหมเอม ตั้งแต่กลับจากชะอำมา ยัยสมรก็มีเรื่องมาเล่าให้เรา
ฟังอยู่เรื่อยๆ”

เอมอมรชะงักมองญาติสาว รู้แล้วว่ากำลังจะมีกรณีพิพาทฟังมาถึง
“งั้นหรือ”

“ตัวอยากรู้ไหมว่าเขาพูดอะไรบ้าง”

“ไม่อยากจะรู้หรอก” เสียงตอบหวานไหวเพราะรู้สึกหัวใจเป็นที่สุด
สมรก็บอกเธอว่าชิลิตเล่าให้ฟังหมดแล้ว เขาเล่าอะไรบ้าง...!

เธอเข้าใจแต่ว่า ชิลิตรักสมร รัก เขาเป็นของกันและกัน ดังนั้นคง
จะไม่ปิดบังกัน กระทั่งสร้อยของเธอ เขายังให้สมรก็เอามาคืน เธอ
ร้องไห้มาแล้วหลายครั้ง ด้วยความเจ็บปวดชอกช้ำ

“แต่ว่ามันเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับตัวเธอนะ” เพ็ญระพีเน้นเสียงอย่าง
โกรธเคือง คาดคั้น “เธอไม่รู้ตัวบ้างเลยหรือว่ามีใครๆ พุดไม่ดีถึงอยู่”

“ไม่รู้หรอก” น้ำเสียงเธอออกจะสั้น “คนอื่นพุดอยู่ลับหลัง
ฉันจะไปรู้ได้ยังไง”

“แต่เขาจะพุดได้ยังไง ถ้าตัวเองไม่ได้ทำอะไรๆ ไว้”

“ทุกคน ต่างก็ทำอะไรๆ กันอยู่ตลอดเวลาละ”

“แต่มันอยู่ที่ว่าไอ้เรื่องที่ทำนั้นมันถูกควรหรือไม่ด้วย”

เอมอมรผินใจให้เข้มแข็งอีกไม่ได้ต่อไป ลำคอเธอตีบตัน น้ำตา
พาลจะไหลเสียให้ได้ ระยะเวลาที่เธอร้องไห้บ่อยจนแทบจะติดเป็นนิสัย
ความรู้สึกบอบช้ำอยู่แล้ว คอยจะกระทบกระเทือนหวานไหวไปเสียหมด
แม้มีอะไรผ่านมากกระทบนิดๆ หน่อยๆ

เธอมองคมกริช เห็นเขาเพียงแต่มองมาอย่างเคร่งขรึมเหมือน
จะจับผิดไปด้วยอีกคน

“ขอร้องหน่อยเถอะเอม ตัวรู้จักคุณชลิตมาก่อนแล้วทำไมไม่ยอมบอกใครเลย”

เธอนิ่ง นิ่งเท่ากับเป็นการยอมรับว่าเป็นความจริง

เพ็ญระพีดาวาว พุดอย่างโกรธระคนแค้นใจ “ตัวปิดพวกเรา หลอกหลวงพวกเรตาลอดมา มันจะต้องมีอะไรสักอย่างซ่อนอยู่ใช่ไหม ถึงบอกให้รู้ไม่ได้ สร้อยเส้นนั้นก็เหมือนกัน ฉันทายากรู้ดีกว่าคุณชลิต เขาถอดเอาไปได้ยังไง”

เธอปาดน้ำตา ไม่เถียงแม้สักคำ

เพ็ญระพีหายใจสะท้อน จ้องมองญาติสาวอย่างโกรธแค้น

“เอมนะเอม... ตัวหลอกพวกเราตาลอดมา หลอกหลวงพวกเราทุกคน...” เธอหันไปหาคมกริช “เห็นแล้วหรือยังล่ะพี่คม ว่าแท้จริงคนดีของพี่คมเป็นคนยังไง”

คมกริชนิ่งอึ้ง สีหน้าบอกความผิดหวังของเขากรีดทำร้ายความรู้สึกของเธอ เป็นครั้งแรกที่เขา มองเธออย่างนั้น

เพ็ญระพียังเสียงดัง “เฮอะ... พวกเราหลงเข้าใจผิดคิดว่าเธอเป็นคนดี คนเรียบร้อย... เด็กดีของพวกผู้ใหญ่ คนดีของพี่สิทธา โช้เอ๊ย...เอม ที่แท้ตัวนะแย่ยิ่งกว่าอะไร... แย่ยิ่งกว่าพวกเราทุกคน”

ไม่มีใครสังเกตเห็นว่า ชลิตมาถึงตั้งแต่เมื่อไหร่ เขาได้ยินเสียงต่อว่าต่อขานและได้เห็นที่ทำของคนทั้งสามชัดเจน

“เอม...” เสียงเรียกกังวลห่วงใยทำให้คนทั้งสามหันมา

เอมอมรปาดน้ำตาหันหน้าหนีอย่างขุ่นเคือง เพ็ญระพีหันมามองสีหน้าบึ้งตึง ท่าที่ป็นปึง คมกริชอ้าอึ้งก่อนจะเรียกเพ็ญระพีเสียงขรม

“ไปกันเถอะ เพ็ญ”

เพ็ญระพีค่อนให้ ยังเหน็บแนมต่ออย่างอดไม่ได้

“ไปซีคะ พระเอกเขามาปลอบนางเอกแล้วนี่ เราจะอยู่ไปทำไม”

เธอสะบัดหน้าเดินหนีไปก่อน คมกริชหันมามองขรมๆ เหมือนจะบอกลา แต่ไม่มีคำพูดใดดังออกมาเลย....

ชลิตมองตามคนทั้งสอง เอมอมร เช็ดน้ำตา ลูกขึ้นหมายเดินหนี “เอมมี...”

เขาเรียก เมื่อเธอกลับจะไหวตัวเร็วขึ้น เขาก็ปราดไปจับไว้ ร่างเล็ก ๆ สะบัดรุนแรงอย่างโกรธเกรี้ยว

“ปล่อยฉัน...คุณชลิต”

“เอมมี...บอกผมก่อนว่า นี่มันเรื่องอะไรกัน พวกนั้นทำอะไรคุณ”

เธอไม่ตอบ ทำเสียงเคียดขื่น “ฉันบอกว่าให้ปล่อย...!”

“ไม่...คุณโกรธผมทำไม เพราะเรื่องนั้นหรือ”

เธอหลับตาพลาวงกัตรีมผีปาก น้ำตาไหลรินลงมาอีก

“บอกซิ.....”

“ก็ได้...! คุณบอกอะไรสมรัก”

“ผมบอกอะไร..?” เสียงถามงุนงง “ผมไม่ได้พูดอะไรเลย”

“โกหก” เธอร้อง แล้วก็ร้องไห้

ชายหนุ่มมองอย่างห่วงใย “เอมมี...พวกเขาพูดกันว่ายังไง”

เธอได้แต่ร้องไห้ ผิดหวัง เสียใจ ที่เธอไม่ใช่คนดีตามที่ใครๆ เคยคิดกัน

“เอมมี ผมไม่เคยพูดกับใครถึงคุณไม่ว่าเรื่องอะไรทั้งนั้น”

“ถ้าไม่ใช่คุณ พวกนั้นจะรู้ได้อย่างไร แม้แต่สร้อย คุณก็ยังให้สมรักเอามาคืน พวกนั้นพากันคิดว่าฉันมีอะไรกับคุณมาตั้งนานแล้ว ถึงได้ปิดไม่ให้อำนาจเรารู้จักกัน ถ้าคุณไม่พูด เขาจะเข้าใจผิดกันไปได้อย่างไร”

“เอมมี ฟังผมให้ทีนะ” เสียงเขาหนักแน่น ทว่าอ่อนโยน “ผมไม่เคยให้สมรักเอาสร้อยมาคืนคุณ เขาหยิบเอาไป ผมขอคืนแต่เขาก็ไม่ให้ เรื่องของเราก็เหมือนกัน ผมไม่เคยปริปากบอกใคร ผมจะทำอย่างนั้นได้อย่างไรกัน”

เธอหนึ่งแต่ยังไม่วายสะอื้น “ถึงอย่างไรพวกเขาก็รู้กันหมดแล้ว เขาพากันคิดว่าฉันแล้ว”

นั่นแหละคือสิ่งที่เธอกลัว ซลิตรู้ดีว่าเธอกลัวความคิดของคนอื่นที่สุด เธอเคยเป็นเด็กดีและพยายามที่จะทำให้เห็นว่าเป็นเช่นนั้น เธอคิดถึงแต่เรื่องถูกควรแม้ในบ่อยครั้งจำต้องทรมานผืนใจตัวเองก็ยอม

“ใครเขาจะว่ายังไงก็ช่าง คุณเป็นคนดีของผมก็พอแล้ว”

เสียงอ่อนปลอบ มืออบอุ่นบีบต้นแขนแล้วอ้อมแขนที่เต็มไปด้วยความห้วงหาอาหารก็รั้งร่างบางๆ เข้าไปกอดไว้ อาการแข็งขืนที่เธอตอบสนองค่อยผ่อนคลายลงแม้ยังมีอาการสะอื้นหลงเหลือ

“ผมรักคุณ จำไว้ว่าผมรักคุณ”

เขากดศีรษะของเธอกับอ้อมอก และอีกฝ่ายก็ซุกเข้าหาประหนึ่งนกน้อยที่พลัดหลงจากรวงรังเพิ่งจะได้พบไอลูน่อีกครั้ง

พอดีกับที่รถคันใหญ่ของนิยมนแล่นเลี้ยวเข้าประตูใหญ่มา เอมมรรีบผละออกห่าง เธอเซ็ดน้ำตา พุดเสียงเครื่อ

“คุณนิยมนกับคุณอา.. คุณกลับไปก่อน”

“ไม่... ผมอยากอยู่กับคุณ คุณหลบผมมาตลอดแล้วยังเข้าใจผมผิดๆ อีกด้วย”

“คุณกลับไปก่อนเถอะค่ะ...”

“ไปด้วยกันสิ” เขาตื้อตึง อาการโอบจับอย่างแน่นแฟ้น บอกให้รู้ว่าเขาไม่เปลี่ยนใจง่ายๆ

เอมมรมองผ่านหน้าต่าง เห็นมารดาลงจากรถเดินคุยกันมากับชายสูงวัยในท่าที่บอกว่าสบายอกสบายใจด้วยกันทั้งคู่ ซลิตเซ็ดหน้าตาให้ พอผู้ใหญ่ทั้งสองก้าวเข้ามา ก็เห็นว่าคนทั้งสองยืนรอกอยู่ก่อนแล้ว

“อ้าว คุณซลิต... ลูกเอม...” คุณอรอนงศ์อุทานอย่างแปลกใจ สงสัยยิ่งขึ้นเมื่อเห็นหน้าตาของลูกสาว ที่บอกอยู่ชัดๆ ว่าได้ผ่านการร้องไห้มาหยกๆ

“สวัสดิ์ครับคุณอา คุณนิยมน” เขายกมือไหว้

“ลูกเอมเป็นอะไรไป”

“เปล่าค่ะแม่” เอมมรมองคนทั้งสองไม่สนิท เธอพนมมือไหว้ฝ่ายชาย พลังยิ้มเจื่อนๆ “สวัสดิ์ค่ะ คุณลุง”

ฝ่ายนั้นรับไหว้ ผืนยิ้มซ่อนความระแวงสงสัยไว้ รู้สึกไม่ชอบใจเจ้าหนุ่มร่างสูงใหญ่ผู้นี้เอาเสียเลย

“เอมเขาไม่สบายครับ ผมกำลังจะพาไปหาหมอ”

ชายหนุ่มไม่ปิดหน้าตาเฉย

“อ้าว ไม่สบายเป็นอะไรไปหรือลูกเอม เป็นมากหรือเปล่า”

เอมอมรได้แต่อ้าอึ้งเอออ “ไม่เป็นอะไรมากหรอกค่ะ แม่
ปวดหัวนิดหน่อยเท่านั้น”

“คุณอรพาลูกไปเองจะไม่ดีกว่าหรือ” นียมถามอย่างตั้งใจจะ
กันทำอีกฝ่ายหนึ่ง

ดูเหมือนชลิตจะตามทันความนึกคิดของเขา “ไม่เป็นไรหรอกครับ
คุณอาเพิ่งจะมาถึงกันหน่อยๆ ผมกำลังจะพาเอมไปอยู่แล้ว ไม่ได้
ลำบากอะไรหรอกครับ”

ฝ่ายสูงอายุยิ้มนิดๆ อยู่ในใบหน้า แต่ประกายตาบาดหมาง
“ไปกันเถอะครับเอม” ชลิตหันมาเรียก

หญิงสาวมีพิรุณอยู่เล็กน้อย

“เอมไปนะคะแม่ เอมไปละค่ะ คุณลุง”

นียมมองร่างทั้งสองเดินเคียงกันออกไป เห็นมือของฝ่ายชาย
โอบอยู่ที่หลังไหล่ของฝ่ายหญิง เขารู้สึกวูบขึ้นด้วยความริษยา

“ไหนคุณบอกว่าสองคนนี่ไม่มีอะไรกันยังไงล่ะ ดูท่าทางของเขา
นี่หรือคนไม่มีอะไรกัน” น้ำเสียงเขากระแทกกระทั้น

คุณอรอนงค์ไม่ได้สังเกต เธอหัวเราะ “อ้อ...ฉันก็เพิ่งจะได้ทราบ
เหมือนกันค่ะ ว่าพ่อชลิตรักยายเอม”

“รัก...! ถึงกับใช้คำว่ารักเชียวหรือ”

“ค่ะ เขาสารภาพกับยายอะ เรื่องของเรื่องก็คือว่าเขาเคยรู้จัก
กันมาก่อน”

คุณอรอนงค์เล่าโดยเว้นเรื่องที่ถูกสาวไปทำงานกับบริษัททัวร์ไว้
ยังรู้สึกอยู่ไม่วายว่ามันเป็นเรื่องน่าอับอายที่เธอได้ปล่อยให้ลูกสาวไป
ทำงานเพื่อหาเงินในช่วงปิดเทอม ยังไงๆ เธอก็ต้องการได้ชื่อว่าเป็นแม่
ที่สมบูรณ์แบบซึ่งเลี้ยงลูกด้วยความทะนุถนอมเต็มชีวิตจิตใจจริง ๆ

“พ่อชลิตมาสนิทกับหนูเพ็ญ ก็เลยหวนกลับมาดีสนิทกับ
ยายเอมของเราอีกครั้ง แต่ยายเอมไม่เล่นด้วย ก็แกรอพ่อชลิตหาอยู่นี้คะ
พ่อชลิตเขาก็ตามที่อยู่ตลอดเวลา จนกระทั่งไปหิวไปหึง ถึงกับมีเรื่อง
ชกต่อยกับพ่อพัฒน์เพื่อนของนายอาที่ชะอำ ก็พ่อพัฒน์ตามรุ่มร่ามกับ
ยายเอมมาตั้งนานแล้ว นั่นละค่ะ...พอมีเรื่อง พ่อชลิตถึงได้สารภาพ
ว่าเขารักยายเอม”

“แหม ยังกับนิยายน้ำเน่าเลย” ฝ่ายหนึ่งฟังประชด สีหน้ายิ้มกริ่ม
ทำให้อีกฝ่ายหนึ่งไม่รู้ถึงความรู้สึกของเขา “แล้วที่นั่นมันจะเป็นยังไงกัน
ต่อไปล่ะครับ ดูท่าทางจะทิ้งคู่หมั้นเสียกระมัง”

“คงจะไม่อย่างนั้นหรอกค่ะ แน่ใจว่าลูกจะไม่ถอนหมั้นแน่ๆ
ยายเอมกับคู่หมั้นสนิทสนมรักใคร่กันมาตั้งแต่เล็ก ๆ จนจะสิบปีแล้วนะคะ
แล้วก็สนิทสนมกับผู้ใหญ่ของเขาราวกับเป็นคนในครอบครัวเดียวกัน
คนอย่างยายเอมไม่ใช่คนที่จะทำอะไรง่าย ๆ ตามใจตัวเองหรอกค่ะ
แกคำหนึ่งถึงสิ่งอื่นๆ รอบตัวก่อนเสมอ ฉันเคยถามแล้ว แกตอบหนัก
แน่นว่าจะไม่ถอนหมั้น ฉันเองก็มั่นใจอย่างนั้นค่ะ”

รอยยิ้มพึงพอใจปรากฏขึ้นบนใบหน้าของอีกฝ่ายหนึ่ง “ขอให้
เป็นอย่างนั้นจริงๆเถอะ”